Un pensament de llum i un xic de vista

Per DavidG el dt., 19/09/2017 - 09:00

Diu Jesús: quan preguis amaga't i allà parla a soles amb el teu Pare que és en els llocs més amagats. (cf. Mt 6,6).Per pregar és important, doncs, que cerquem la intimitat que demana la conversa entre amics. Quan gaudim de la companyia d'algú, ens agrada que l'univers es redueixi per un instant al petit "nosaltres". Això no significa necessàriament que fugim de la resta. Potser ben al contrari. Gaudir d'un "nosaltres" especial ens expandeix a l'encontre d'un "vosaltres" amb qui seguir recreant el quotidià.
Per parlar millor amb Déu t'ajudarà prescindir del que pot molestar la conversa, començant per les mirades xafarderes d'altres. Estàs allà sense altra gratificació que ser amb el Senyor.
Ningú et veu, però tu sí que t'hi veus i vols veure-hi més i més. ("Senyor, fes que hi vegi" Lc 18,41).
Amb la postura i la respiració, quan pregues també et fas conscient de l'esguard dels teus ulls: la teva mirada davant Déu com vols que sigui? Respectuosa? Tímida? Amorosa? Interrogant?
Potser trobaràs repòs en una imatge de Crist en creu o en una icona, perquè aculls la seva mirada que parla al cor.
O potser reduiràs l'estimulació visual entrellucant els ulls, preparant l'esclat de llum interior que serà més perceptible quan més gran sigui la foscor.
No és aquest l'encant d'un ciri encès en la penombra o l'encís dels estels a la nit? Pregar és seguir l'estel que, en la nit, ens duu a Jesús. I la teva mirada enceta el camí abans que donis el primer pas.